τὸ εὔσχημον πρόσωπόν του ὁσάκις ὡμιλοῦσε εἰς τὰς συναναστροφὰς περὶ τῆς Κεφαλληνίας.»

***

Κατὰ τὸ 1788 ἐπαναλαμβάνεται ὁ πόλεμος Ρώσσων καὶ Τούρκων. Ὁ Κεφαλλωνίτης στρατηγὸς θριαμβεύει πάλι στὰ πεδία τῶν μαχῶν, διοικεῖ ὅλο τὸ πυροβολικὸ τῆς Ρωσσίας, καὶ μετὰ τὸν νικηφόρο τοῦτο πόλεμο καταγίνεται στὴν ἀναδιοργάνωσι τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον γίνεται ἔτσι τὸ τελειότερο τοῦ κόσμου. Ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ Αὐτοκράτωρ Παῦλος, ὁ Μελισσινός, γέρος πειά, ἵδρυσε τὴν «Φιλαδελφικὴ Ἑταιρία», ἕνα εἶδος ἐπιστημονικοῦ συλλόγου, στὸν ὁποῖον ἔγειναν μέλη οἱ διαπρεπέστεροι ἄνδρες τῆς κοινωνίας τῆς Πετρουπόλεως. Ἀλλ' ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ἑταιρίας καὶ ἡ συνεχεῖς καὶ μακρὲς συνεδριάσεις της ἔδωσαν ἀφορμὴ στοὺς ζηλοφθόνους ἐχθροὺς τοῦ Κεφαλλῆνος ἱδρυτοῦ νὰ συκοφαντήσουν τὴν Ἑταιρία, ὅτι δῆθεν τείνει νὰ διαδώση τὰς ἀρχὰς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ν' ἀνατρέψη τὴν Αὐτοκρατορία καὶ νὰ ἐγκαθιδρύση Δημοκρατία! Ὁ Παῦλος ἐκάλεσε τὸ Μελισσινό, τὸν διέταξε νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν προεδρεία τοῦ ὑπόπτου συλλόγου καὶ τέλος διατάζει νὰ διαγράψουν ἀπὸ τὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ τὸν Ἀλέξιο Μελισσινό, μονογενῆ γυιὸ τοῦ ἐνδόξου Κεφαλλῆνος, ταγματάρχη τῶν εὐζώνων καὶ ὅμιλο στὶς πατρικὲς ἀρετές.

Ὁ γέρο-Μελισσινὸς ἦταν τότε 80 ἐτῶν. Ἡ ἄδικη αὐτὴ πρᾶξι τοῦ Αὐτοκράτορος τόσο τὸν ἐτάραξε, ὥστε ἐκνευρεύθη ἀπὸ βαθειὰ μελαγχολία καὶ ἐπίμονο μαρασμό, ἔχασε ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά του καὶ ἐπλανᾶτο μόνος, συλλογισμένος στοὺς δρόμους. «Ἀλλ' ὁ φαντασιόδης Αὐτοκράτωρ, γράφει ὁ ἱστορικὸς τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἔμελλε νὰ τοῦ δώση καὶ ἄλλον ἄδικο κλονισμὸ καὶ νὰ τοῦ ἐπιταχύνη τὸν ἐπαπειλούμενο θάνατο».

Μιὰ χειμωνιάτικη μέρα, ἐνῶ ὁ Αὐτοκράτωρ περπατοῦσε στοὺς δρόμους τῆς Πετρουπόλεως μόνος, παρετήρησε ὅτι ἕνας λοχαγός, ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, ἄλλαξε δρόμο γιὰ ν' ἀποφύγη τὸν πρὸς αὐτὸν ὀφειλόμενο χαιρετισμό. Ὁ λοχαγὸς αὐτὸς ἦταν μέλος τῆς καταδιωκομένης «Φιλαδελφικῆς Ἑταιρίας». Τὸ περιστατικὸ αὐτό, τόσον ἐξώργισε τὸν Αὐτοκράτορα Παῦλο, ὥστε λησμονήσας τὴ θέσι του, ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸ λοχαγό, μὲ ὑψωμένο τὸ μαστίγιο γιὰ νὰ τὸν χτυπήση! Ἀλλά, ἐπειδὴ δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν φτάση καὶ ἔμαθε ὅτι ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ἐκάλεσε ἀμέσως στὰ ἀνάκτορα τὸ γηραλέο καὶ μελαγχολικὸ Μελισσινὸ καὶ—ὡς Γενικὸ Διοικητὴ τοῦ Πυροβολικοῦ—τοῦ ἔκανε σφοδρὲς παρατηρήσεις γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ του. Καὶ ὁ ἱστορικὸς γράφει ὡς ἐξῆς τὸν ἐπίλογον τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου Ἕλληνος στρατιωτικοῦ:

«*...Τὸ τελευταῖον τοῦτο, γελοῖον μὲν εἰς τὴν φύσιν του, ἀλλ' ἐνοχλητικὸν φέρσιμον τοῦ Βασιλέως, ἐλύπησε τοσοῦτον τὸν Μελισσινόν, ὥστε ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐκνευρεύθη ἀμέσως ἀπὸ σφοδρὸν κακοήθη πυρετόν, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανεν, ἀφήσας εἰς τὴν Ρωσσίαν ζωηρὰν ἀνάμνησιν τῶν ἐξόχων προτερημάτων του, τῆς πολυειδοῦς παιδείας του, καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας μὲ τὴν ὁποίαν ἐπέρασεν ὅλο τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του*».

Τὰς τελευταίας αὐτὰς ἀναξιοπαθείας τοῦ Κεφαλλῆνος στρατηγοῦ διηγούμενος μὲ πολλὴν ἀγανάκτησιν ὁ ἱστορικὸς Μάσσων, τελειώνει μὲ τὴν ἀκόλουθον φρᾶσιν: «*Τοιοῦτον τέλος ἔλαβεν ἕνας ἄνθρωπος, ὅστις μετεῖχεν ἀπὸ τὰ προτερήματα τοῦ διασήμου Ρισελιέ.*»

Ο ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΗΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

— Ὁ πελάτης μου, ἔλεγε ἀγορεύοντας σ' ἕνα δικαστήριο τῆς Νέας Ὑόρκης κάποιος νεαρὸς μὰ ἔξυπνος δικηγόρος, δὲν μπορεῖ νὰ κατηγορηθῆ ὅτι ἐμπῆκε διὰ διαρρήξεως στὸ σπίτι τοῦ μηνυτοῦ. Ἔτυχε ἁπλῶς νὰ περνάη ἀπ' ἔξω, εἶδε τὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ μισάνοιχτο, ἔχωσε τὸ χέρι του ἀπ' αὐτὸ καὶ πῆρε μερικὰ κοσμήματα ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Τὸ χέρι τοῦ πελάτου μου, δὲν εἶνε, βέβαια, ὁ πελάτης μου ὁ ἴδιος καί, κατὰ συνέπειαν, δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχη κανένας λόγος νὰ τιμωρήσετε τὸν πελάτη μου, γιὰ ἕνα σφάλμα ποὺ δὲν τὸ διέπραξε αὐτός, ἀλλὰ τὸ χέρι του...

— Αὐτὰ ποὺ λέτε, τοῦ ἀπάντησε ὁ δικαστής, εἶνε πολὺ ὀρθὰ καὶ λογικά... Τὰ λαβαίνω κ' ἐγὼ ὑπ' ὄψιν μου καὶ καταδικάζω τὸ χέρι τοῦ κατηγορουμένου σ' ἑνὸς ἔτους φυλάκιση... Αὐτὸς τώρα μπορεῖ ἂν θέλη νὰ συνοδεύση ἢ ὄχι τὸ χέρι του στὴ φυλακή... Αὐτὸ εἶνε δική του δουλειά...

Ἔξαφνα ὅμως, πρὸς μεγάλη τους κατάπληξη, οἱ δικασταί εἶδαν τὸν κατηγορούμενο νὰ βγάζη τὸ δεξὶ του χέρι, τὸ ὁποῖο ἦταν ξύλινο, νὰ τὸ ἀποθέτη ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ δικαστοῦ καὶ νὰ βγαίνη ἥσυχος-ἥσυχος ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ἐνῶ ὅλο τὸ ἀκροατήριο εἶχε ξεσπάσει σὲ ὁμηρικὰ γέλια!

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΙΑΤΡΩΝ

Τὸ μῖσος τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Πάπα Ἀδριανοῦ. Ὁ γιατρός του σωτὴρ τῆς πατρίδος. Τὸ σαποῦνι καὶ ὁ γιατρὸς Τρονσέν. Ἕνας ἀσθενὴς ποὺ πέθανε χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ γιατροῦ του! Οἱ φόβοι τοῦ ἀρρώστου ἀριστοκράτου. Ἡ μόδα καὶ τὰ γιατρικά. Ἡ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Ρισελιέ.

Κανένας Πάπας δὲν ὑπῆρξε μισητότερος στὸν Ρωμαϊκὸ λαὸ ἀπὸ τὸν Ἀδριανὸ τὸν 60, τὸν διάδοχο τοῦ συνετοῦ Λέοντος τοῦ 10ου. Τό μῖσος αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ Ἀδριανός, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ του, ἔτρεφε μεγάλη ἀντιπάθεια στὰ γράμματα καὶ στὶς τέχνες. Γι' αὐτὸ ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου του ἐπροξένησε μεγάλην ἀγαλλίαση στοὺς Ρωμαίους, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ πόρτα τοῦ γιατροῦ του Γικοβάννι Ἀντρατσίνο βρέθηκε στολισμένη μὲ γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια, στὴ μέση τῶν ὁποίων εἶχε τοποθετηθεῖ ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«*Ὁ Ρωμαϊκὸς λαὸς στὸν ἐλευθερωτὴ τῆς πατρίδος*».

***

Ὁ διάσημος γιατρὸς τοῦ 18ου αἰῶνος Τρονσέν θεωροῦσε ὡς κυριωτέρα «πανάκεια» ἐναντίον ὅλων τῶν ἀσθενειῶν τὸ... σαποῦνι! Γι' αὐτό, σὲ ὅλες τὶς ρετσέτες τὶς ὁποῖες ἔδινε γιὰ ὁποιουδήποτε εἴδους ἀσθένεια, ἐφρόντιζε νὰ περιλαμβάνη πάντοτε καὶ λίγο...σαποῦνι...

***

Ὁ διάσημος γιατρὸς Μπουβάρ, εἰδοποιηθεὶς κάποτε ὅτι ἕνας πελάτης του εἶχεν ἀρρωστήσει ξαφνικά, ἐπῆρε ἕνα ἁμάξι καὶ ἐπῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ. Ὅταν ἔφθασε ὅμως στὸ σπίτι του, ὁ θυρωρὸς τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ὁ ἄρρωστος εἶχεν ἤδη πεθάνει.

— Περίεργο πρᾶγμα! ἀνέκραξε μὲ κατάπληξη ὁ Μπουβάρ. Κατώρθωσε νὰ πεθάνη, ἔτσι, ὁλομόναχος καὶ χωρὶς ἐμένα!...

***

Κάποιος εὐγενὴς ἀρρώστησε ξαφνικά, ἐνῶ παραθέριζε σ' ἕναν ἐξοχικὸ του πύργο. Οἱ ὑπηρέται του τὸν ἐρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ στείλουν νὰ καλέσουν τὸν διάσημο καθηγητὴ Μπουβάρ.

— Ὄχι! ἀπάντησεν ὁ ἄρρωστος. Προτιμῶ τὸν γιατρὸ τοῦ χωριοῦ... Αὐτὸς τουλάχιστον εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ φοβηθῆ νὰ μὲ σκοτώση!...

***

Μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας ἀνεκοίνωσε κάποτε στὸν Μπουβὰρ ὅτι ἐσκόπευε νὰ πάρη ἕνα γιατρικὸ τονωτικὸ ποὺ ἦταν τρομερὰ τῆς μόδας.

— Ὅσοι τὸ ἐδοκίμασαν μοῦ εἶπαν πὼς τοὺς ἔκανε μεγάλο καλό..., τοῦ εἶπε.

— Τότε κυρία μου, ἀπάντησεν ὁ Μπουβάρ, βιασθῆτε νὰ τὸ πάρετε γρήγορα... Γιατί, ἅμα περάση ἡ μόδα του, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ βλέπη κανεὶς καλὸ ἀπ' αὐτό!...

***

Ἡ κυρία Χ...συνείθιζε νὰ δέχεται κάθε ἀπόγευμα τὸ γιατρό της, ἕναν χαριτωμένο, ἔξυπνο καὶ κοσμικώτατο ἄνθρωπο, μὲ τὸν ὁποῖον συζητοῦσε γιὰ ὅλα τὰ κοινωνικὰ μικροσκανδαλάκια τῆς ἡμέρας.

Κάποιο ἀπόγευμα ἐντούτοις, ὁ ὑπηρέτης ποὺ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ κυρία τοῦ εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ μὴ δεχθῆ κανένα.

— Εἰδοποίησέ την σὲ παρακαλῶ πὼς εἶμαι ἐγώ..., ἐπέμενεν ὁ ἀσκληπιάδης.

Ὁ ὑπηρέτης, πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ γιατροῦ, ἀναγκάσθηκε νὰ πάη στὴν κυρία του.

— Κυρία, τῆς εἶπε, ὁ γιατρός σας ἐρωτᾶ γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν δεχθῆτε...

— Πές του πὼς εἶμαι ἀδιάθετη, ἀπάντησε ἀφελέστατα ἡ κυρία.

***

Ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ, αἰσθανόμενος ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ τελευταία του ὥρα, ἐκάλεσε ὅλους τοὺς γιατροὺς του καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τοῦ ποῦν μὲ εἰλικρίνεια τὴ γνώμη τους γιὰ τὴν κατάστασή του. Ὅλοι τους ἔσπευσαν νὰ τοῦ δώσουν διάφορες ἐλπίδες, βεβαιώνοντάς τον ὅτι ἦταν ἀδύνατον ὁ Θεὸς ν' ἀφίση νὰ πεθάνη ἕνας τόσον χρήσιμος στὴν πατρίδα του ἄνθρωπος, κ' ὅτι ἀσφαλῶς θὰ γινόταν κανένα θαῦμα.

Δυσαρεστηθεὶς ἀπὸ τὶς κολακεῖες αὐτές ὁ Ρισελιέ, ἐκάλεσεν ἰδιαιτέρως τὸν γιατρὸ τοῦ βασιλέως Σικώ, καὶ τὸν ἐξώρκισε νὰ τοῦ πῆ, σὰν φίλος, ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες, τοῦ ἀπάντησεν ὁ Σικώ, ἢ θἄχετε γιατρευθῆ ἢ θἄχετε πεθάνει.

— Σὺ μόνον σέβεσαι πραγματικὰ τὴν ἐπιστήμη σου!... εἶπεν ὁ Ρισελιέ ἱκανοποιημένος ποὺ εἶχε μάθει τὴν ἀλήθεια, στὸν εὐσυνείδητο γιατρό.

Καὶ πράγματι. Μετὰ εἰκοσιτέσσερες ὧρες ὁ Ρισελιὲ εἶχε πεθάνει.